

Νυχτερινό

αυθεντικά λογοτεχνικά κείμενα μαθητών
του 1ου Εσπερινού ΕΠΑΛ Περιστερίου

Τεύχος 17

Καλοκαίρι 2016

Περιοδικό και εκδόσεις «*Νυχτερινό*»

1ο Εσπερινό ΕΠΑΛ Περιστερίου,
Κύπρου και Ψαρών 28, 121 32, Περιστερί, τηλ.: 210-5755801, fax: 210-5785446
Πρόσβαση σε όλα τα τεύχη (Άνοιξη 2000-Καλοκαίρι 2016)
www.esperino-tee.gr, <http://nychterino.blogspot.com>, teele@otenet.gr

Διευθυντής: Γιάννης Τραβασάρος
Υποδιευθυντές: Σπύρος Διαμαντόπουλος,
Γιάννης Θεοδωρακόπουλος

Άλλες εκδόσεις:

ΠΟΙΗΣΗ, Μάνος Μιχαηλίδης,
καμιά διαταγή, 2006
ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ, Γιάννης Τόλιος,
τρία μικρά κείμενα, 2007

Το περιοδικό περιέχει κείμενα μαθητών και αποφοίτων,
ενίοτε και καθηγητών, του 1ου Εσπερινού ΕΠΑΛ Περιστερίου

Υπεύθυνη «Νυχτερινού», επιμέλεια κειμένων:
Μαριά Μαχά

Φωτογραφία εξωφύλλου:

Π. Πικάσσο, Κεφάλι γυναίκας που διαβάζει. 1906.

Στο 1ο Εσπερινού ΕΠΑΛ Περιστερίου λειτουργούν:

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΛΕΣΧΗ

(*Υπεύθυνη:* Πόπη Κοτσυράκη, Μπάμπης Παπαφλωράτος)

ΛΕΣΧΗ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ

(*Υπεύθυνη:* Αγγελική Φατούρου)

*Δείτε το site του σχολείου μας με όλες τις εκπαιδευτικές,
δογματικές, ψυχαγωγικές και εκδοτικές δραστηριότητες μαθητών και καθηγητών*
<http://1epal-esp-perist.att.sch.gr/>

Διαβάστε τα περιοδικά μας. (κάντε πλήρες zoom)
<http://1epal-esp-perist.att.sch.gr/index.php/drastiriotites/edoseis-nixterino>

Υπεύθυνος Ιστοσείδας: Αποστόλης Παπαϊωάννου

Επιμέλεια έκδοσης: Αγγελική Φατούρου

Αν η Αρετή μιλούσε...

Σπύρος Πετρόπουλος

Ο λόγος σου είναι σεβαστός, τρανότερε αδερφέ μου,
Να παντρευτώ στην ξενιτιά για χάρη του συμφέρον.
Δεν με ρωτάει όμως κανείς τι θέλει η καρδιά μου
Και αν θ' άντεχαν τα φύλλα της να μην είστε κοντά μου.
Να φύγω πρέπει μακριά, ν' ανοίξουνε οι δρόμοι,
Για το δικό σας το καλό μα είμαι μικρή ακόμη.
Δεν έπαιξα, δεν χάρηκα, δεν έτρεξα στο χώμα,
Δεν άγγιξε η θάλασσα ετούτο δω το σώμα.
Δεν ρώτησα τα πέταλα να πουν αν μ' αγαπάει,
Δεν άκουσα φωνή πουλιού να δω πως τραγουδάει.
Κι εσύ όμως Μάνα δεν μιλάς, δε θες να' μαι κοντά σου,
Να σε φροντίζω ήθελα ως τα γεράματά σου.
Στα γκρίζα τα μαλλάκια σου τα χέρια μου να φέρνω,
Και μέσα απ' τις ρυτίδες σου τη δύναμη να παίρνω.
Είμαι όμως βλέπεις άτυχη, έφυγε ο πατέρας,
Σαν άκουγε τα λόγια σας θα τρόμαζε κι ο αγέρας.
Ο θάνατος τον ζήλεψε, τον ήθελε μαζί του,
Και έστειλε τον χάροντα και πήρε τη ζωή του.
Είναι πικρά τα λόγια μου αδύνατη η ψυχή μου,
Λίμνες καυτές τα δάκρυα, φαρμάκι η αναπνοή μου.
Συγνώμη μάνα, αδέρφια μου, συγνώμη Κωνσταντή μου,
Θέλω να είστε δίπλα μου κι όχι στη θύμησή μου.
Το χωρισμό σα σκέφτομαι αβίασταχοι είν' οι πόνοι,
Σε άλλο κόσμο μακριά νά μαι για πάντα μόνη.

Β' ΛΟΓΙΣΤΩΝ

Με τη φωνή της Αρετής

Όλα όσα θα σας πω ακούγονται σα μύθος,
μα είν' η πραγματικότητα που βίωσα ενδομύχως.
Είχα μια μάνα δύστυχη που έμεινε μονάχη
με εμένα και τα αδέρφια μου παρηγοριά της να χει.
Με πρόσεχαν, με φρόντιζαν, με είχαν σαν λουλούδι,
και με κρατήσανε αγνή σαν ένα αγγελούδι.
Προξενιπάδες φτάσανε, ήρθαν να με γυρέψουν,
θέλαν στα ξένα να με δουν, εκεί να με παντρέψουν.
Τ' αδέρφια μου πιστέψανε, πως θα 'μαι ευτυχισμένη,
από τη φτώχεια του σπιτιού αν ζω απομακρυσμένη.
Όμως εγώ δεν ήθελα τη μάνα μου ν' αφήσω,
τ' αδέρφια μου που αγαπώ, στα ξένα να κινήσω.
Κανείς στην οικογένεια δεν ήθελε να φύγω
κανείς εκτός του Κωνσταντή, που στάθηκε για λίγο.
Και τότε όρκο έδωσε στη μάνα μας μεγάλο:
«ό,τι συμβεί στην ξενιτιά, εγώ θα τ' αναλάβω!»
Όμως δεν υπολόγισε θάνατο και αρρώστια,
που χτύπησε τον Κωνσταντή και όλα μου τ' αδέρφια.
Κι η μάνα μένει μονάχη και 'γω εδώ στα ξένα
στο μνήμα πάει του Κωνσταντή και του μιλά για μένα:
«Ανάθεμά σε Κωνσταντή και μυριανάθεμά σε
το τάξιμο που μου' κανες θέλω να το θυμάσαι.
Όρκο μου έδωσες βαρύ, θέλω να τον τηρήσεις
θέλω την Αρετούλα μου πίσω να την γυρίσεις».
Κι απ' τις κατάρες τις πολλές το μνήμα ετραντάχθη
με άλογο ο Κωνσταντής σε σύννεφο από στάχτη,
ήρθε να βρει εμένανε πίσω να με γυρίσει,
όρκο που έκανε βαρύ θέλει να τον τηρήσει!
Έτσι λοιπόν και γίνηκε, με βρήκε στην αυλή μου,
με βρήκε να στολίζομαι, να φτιάχνω το μαλλί μου.

Μου είπε: «έλα αδελφή στη μάνα να σε πάω»
καβάλα σ' άσπρο άλογο με φλόγες από πάνω.
Στο δρόμο που πηγαίναμε, σε σκοτεινό δρομάκι,
πουλιά πολλά λαλούσανε και λέγαν με φαρμάκι:
«Δεν είναι κρίμα κι άδικο, παράξενο μεγάλο,
νεκρός με έναν άγγελο στο άλογο επάνω;»
«Τι λένε, Κωσταντάκη μου, τι λένε τα πουλάκια;
Ποιος άγγελος και ποιος νεκρός διαβαίνει τα δρομάκια;»
«Πουλάκια είναι, Αρετή, και ό,τι θέλουν μιλούνε,
χειμώνας έπεσε βαρύς και δύσκολα περνούνε.»
«Που είναι, αδελφάκι μου, που είναι η λεβεντιά σου,
το όμορφο μουστάκι σου, πως 'πεσαν τα μαλλιά σου;»
«Βαριά, Αρετή, αρρώστησα και 'πεσαν τα μαλλιά μου,
εχάθηκε η ομορφιά, χάθηκε η λεβεντιά μου»
Η απάντηση του Κωνσταντή ράγισε την καρδιά μου,
πίκρες πολλές και βάσανα πέρασαν μακριά μου.
Σιγά-σιγά στην εκκλησιά φτάσαμε του χωριού μας.
Δίπλα ήταν το σπίτι μας και η όμορφη αυλή μας.
Εκεί λοιπόν ο Κωνσταντής μου λέει με αγάπη:
«καλή αντάμωση, αδελφή» και από μπροστά μου εκάθη.
Πλάκα ακούω να σείεται, το χώμα να βροντάει,
στον άλλο κόσμο ο Κωνσταντής πάλι ξαναγυρνάει.
Κινώ και τρέχω σπίτι μου, μόνη μου, τρομαγμένη.
Βλέπω τον κήπο μας ξερό, την πόρτα κλειδωμένη.
Αγριόχορτα ήτανε παντού, παράθυρα κλεισμένα
και τα δεντράκια της αυλής ήτανε μαραμμένα.
Χτυπώ την πόρτα δυνατά, τα παραθύρια τρίζουν,
κι μάνα μου μου απαντά με λόγια που τσακίζουν:
«Αν είσαι φίλος διάβαινε, αν είσαι εχθρός μου φύγε,
αν είσαι ο πικροχάρωντας που τα παιδιά μου πήρε,
ένα μονάχα σου ζητώ, η κόρη είναι στα ξένα,
εάν αυτήν αναζητάς, έλα πάρε εμένα»
«Σήκω» της λέω «μάνα μου σήκω και δε θ' αντέξω,
εγώ είμαι η Αρετούλα σου στην πόρτα σου απ' έξω».
Βγήκε, αγκαλιαστήκαμε, μετά από τόσα χρόνια
και η ψυχή μας ήρεμη θα αναπαυθεί αιώνια...

Το ζέσπασμα της Αρετής

Παντελής Καβαβιάς

Γλυκιά μανούλα, μάνα μου, χάρη θα σου ζητήσω
αφού μια νέα κι όμορφη τον έρωτα να ζήσω.
Τον άντρα που θα παντρευτώ εγώ να τον γνωρίσω
να κάνω οικογένεια και να τον αγαπήσω.
Στα ξένα που με στέλνουνε τον άντρα δε γνωρίζω
κι αν είναι άσχημος πολύ πώς θα τον αντικρύσω;
Ο Κωσταντίνς, μανούλα μου, κοιτάει τους παράδες
να ζούμε εγώ κι ο άντρας μου θέλει σαν βασιλιάδες.
Το λόγο του τον έδωσε χωρίς να με ρωτήσει
όχι, λοιπόν, του απαντώ και ας με τιμωρήσει.
Πώς δέχτηκες, μανούλα μου, στα ξένα να με στείλεις;

Β΄ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ

Μάνα με τους εννιά σου γιους και με τη μια σου κόρη,
την κόρη τη μονάκριβη την πολυαγαπημένη,
την είχες δώδεκα χρονά κι ήλιος δε σου την είδε!
Στα σκοτεινά την έλουζε, στ' άφεγγα τη χτενίζει,
στ' άστρι και τον αυγερινό έπλεκε τα μαλλιά της.

Προξενητάδες ήρθανε από τη Βαβυλώνα,
να πάρουνε την Αρετή πολύ μακριά στα ξένα.

Οι οχτώ αδερφοί δε θέλουνε κι ο Κωσταντίνος θέλει.

«Μάνα μου, κι ας τη δώσομε την Αρετή στα ξένα,
στα ξένα κει που περπατώ, στα ξένα που πηγαίνω,
αν πάμ' εμείς στην ξενιτιά, ξένοι να μην περνούμε.

- Φρόνιμος είσαι, Κωσταντή, μ' άσκημα απιλογήθης.

Κι α μόρτει, γιε μου, θάνατος, κι α μόρτει, γιε μου, αρρώστια,
κι αν τύχει πίκρα γή χαρά, ποιος πάει να μου τη φέρει;

- Βάλλω τον ουρανό κριτή και τους αγιούς μαρτύρους,
αν τύχει κι έρτει θάνατος, αν τύχει κι έρτει αρρώστια,
αν τύχει πίκρα γή χαρά, εγώ να σου τη φέρω».

«Το τραγούδι του νεκρού
αδελφού» στα Βαλκάνια

«Το ποιητικό σύστημα του λαού είναι μια
αυτοβιογραφία. Μια αυτοβιογραφία, όμως,
εκατομμυρίων ανθρώπων.»
Ismail Kadare

Θαλασσινάκι

και μόνος πια
σ' ένα παγκάκι
μικρή θαλασσινή
σπάω τα κύματα μαλλιά σου
σε ανασφάλεια αλγεινή

και όσα χαλάσαμε μαζί
για ανάσα μακριά,
τα χέρια αν κάναμε κουπιά.

μόνος μηχανιλίδης

Δίχως

Alex

Και να 'μαι μέσα στη ζωή
κι είναι η στιγμή χαμένη.
Σκέψη δίχως αιτία
μον'αφορμή.
Ζωή αργοπεθαίνει
χωρίς πνοή κάθε στιγμή
ανάσα παιδεμένη
το χνώτο
μόνο θανατικό
μεσ' τον αέρα βγαίνει.
Σας τη χαρίζω τη ζωή
να ζω για τη στιγμή μου.
Ζωή σε μια στιγμή
να ευφρανθεί η ψυχή μου!

Ερωτική οδύνη

Δεν υπάρχει τρανότερη ανανέωση
από του έρωτα
τη γλυκόχαρη οδύνη.
Τη διακατέχει η σκέψη του
και τη θολή του όψη
καρτερικά περιμένει
μες 'το νου σα φύλλο
χλωρό του φθινοπώρου
πεσομένο
στου δρόμου την τύχη
την άδοξη.
Βάλτος μεσ' τη θάλασσα η ψυχή της.
Πληγή που αίμα δεν υπάρχει.
Πρωτόγνωρο!
Στα στήθη της αναρριγιά η ορμή
για το πρόσωπό του,
τα μάτια πεταρίζουν στη σκέψη
σαν απδόνι που γλυκολαλεί
το απδονίσιο του τραγούδι.
Άσμα καρτερικό κι απόμακρο
δίχως ελπίδα για κάτι υπαρκτό.
Στα ξεπετριοσμένα ροδαλά της χείλη
δακρύζουν τώρα άγγελοι
τα μαλλιά της παρασέρνει ο άνεμος
ανέμελα
όπως και τα χρόνια
που με βήμα απαλό και αργό διαβαίνει.
Στου έρωτα το μακρύ ταξίδι...

Δανάη Δημητρίου

Β' ΔΟΜΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ

Ήταν ένας άνθρωπος αγνός...

Παντέλης Προύσαλης

Ένας άνθρωπος που τον έβλεπες και ένιωθες μια περίεργη ενέργεια να διακατέχει την ψυχή του και όταν σου μιλούσε σου μετέφερε αρκετή από αυτή· είχε βλέπεις μεγάλο απόθεμα...

Είχε περάσει την ηλικία απ' την οποία ξεκινάει κανείς να χάνει μαλλιά και μέχρι πριν από μερικά χρόνια ζούσε προσπαθώντας να φτάσει όλα όσα οι υπόλοιποι προορίζανε γι' αυτόν. Αλλά μια μέρα κάποιος του πρότεινε να πάνε ένα ταξίδι το τριήμερο να ξεσκάσουνε· μετά από αυτό το ταξίδι δε θα γυρνούσε ποτέ ξανά ο ίδιος...

Ήταν σε ένα νησί ιδιαίτερα ήσυχο και ξαφνικά εκεί που παραθέριζε, εξερευνώντας απόκρημνες γωνιές δίπλα στα βράχια που σκάγανε τα κύματα, άκουσε το κλάμα ενός παιδιού· το πιτσιρίκι ήταν σε άσχημη κατάσταση και δεν ήξερε τι να κάνει μαζί του.

«Δε γίνεται να το αφήσω εδώ να πεθάνει, είναι απλά ένα παιδί». Το πήρε στην αγκαλιά του και έτρεξε στο πλησιέστερο χωριό, ζητώντας βοήθεια από κάτι τλαιπωρημένες γιαγιάδες...

Μπορεί γιατρός να μην υπήρχε, αλλά με πάρα πολύ φροντίδα το παιδάκι κατάφερε να συνέλθει και να κοιμηθεί· την ίδια μέρα άκουσε πως βρήκανε μία φουσκωτή βάρκα οχισμένη και κατακρουρημένη. Ήταν από τις πρώτες που ήρθανε από τα παράλια της Τουρκίας και σιγά-σιγά όλο και αυξανόντουσαν...

Έκανε μερικά τηλεφωνα σε γνωστούς για να μαζέψει κόσμο να βοηθήσει την κατάσταση, κάποιοι ανταποκρίθηκαν και κάποιοι άλλοι παλιοί φίλοι από κείνη την μέρα τον ξεγράψανε. Ο ίδιος όμως είχε διαγράψει το μίζερο παρελθόν του, προσφέροντας απλά με αγάπη όσα περισσότερα μπορούσε να προσφέρει.

Δεν γύρισε ποτέ στο γραφείο του στην τράπεζα, δεν γύρισε ποτέ στην παλιά του ζωή. Έμεινε εκεί για όσο περισσότερο χρειαζότανε...

Ύστερα από αυτό άρχισε να εκτιμάει περισσότερο τους ανθρώπους που είχαν πεντακάθαρο βλέμμα, κι ας μην είχαν ούτε ένα ευρώ στην τσέπη τους, να τους κοιτάει με τα μάτια της ψυχής του, να μαγεύεται από μια μελωδία που έφερναν αυτοί οι άνθρωποι μαζί τους από την Ανατολή και να παίρνει ανταμοιβή από τα παιδιά που χαμογελούσαν ξανά, βρίσκοντας παράλληλα το δικό του νόημα στη ζωή του...

Με αφορμή μια εικόνα...

Λένε...

Λένε πως για να είσαι σωστός
πρέπει να κάνεις φυσιολογικά πράγματα...
Αυτό που πραγματικά ζητάνε, είναι να ακολουθείς
όσα οι πολλοί ακολουθούν
για ν' αποδείξουν πως ανήκουν στο πλήθος...

Λες κι όλοι λειτουργούν σύμφωνα με το ίδιο manual...

Λες και άμα δεν ανήκεις στο πλήθος,
δεν είσαι άνθρωπος ή δεν μπορείς να σεβαστείς το πλήθος...

Ίσως όμως μπορείς να σεβαστείς τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά
και συνάμα να σέβεσαι και τον εαυτό σου,
χωρίς να είσαι απαραίτητα ένα με τον όχλο...

Κι αυτό να το κάνεις, όχι γιατί είναι συνήθεια,
αλλά γιατί έμαθες να εκτιμάς πράγματα
που δεν διακρίνουν εύκολα οι πολλοί,
να μετράς πράγματα που δεν κρύβουν συμφέροντα,
πράγματα τόσο απλά
μα και πολλές φορές τόσο απόμακρα
αν σε έχει ρουφήξει η καθημερινότητα...

Εξάλλου,
το ασυνήθιστο πολλές φορές έχει μια γοητεία πολύ σπάνια,
που όταν τη βρίσκεις, ίσως και να βρεθείς κι εσύ
σε κείνα τα ασυνήθιστα μονοπάτια
που σε φέρνουν πιο κοντά σε αυτό που ονομάζουμε ευτυχία...

Το ασυνήθιστο μπορεί να είναι ένας τεράστιος θησαυρός...
Μην τον χάσεις!

Όταν σε σκέφτομαι...

Παντελής Προύσαλης

Όταν σκέφτομαι πόσα λόγια θέλω να σου πω
φαντάζομαι τα μάτια σου
που μέσα τους γεννιούνται νεφελώματα.
Όταν κλείνω τα δικά μου, μπροστά μου να σε δω
ο καμβάς μου αποκτάει
τα πιο πλούσια και όμορφα χρώματα.
Όταν φέρνω στο νου
το πόσο ανατριχιάζω στην ιδέα πως σε κρατώ
πλημμυρίζουν οι αισθήσεις μου
με άπειρα γλυκά αρώματα.
Θέλω τόσο πολύ να σε είχα δίπλα μου εδώ
να σε χαζεύω
καθώς θα μου γεμίζεις τα ξημερώματα.

Χωρίς τίποτο

Ατέλειωτο όνειρό μου που με βυθίζεις
στο πιο γλυκό κενό
κάνεις το χρόνο να μη περνά ούτε λεπτό.

Πανέμορφό μου πλάσμα,
χαμογέλα όσο μπορείς
απ' την καρδιά σου μέσα,
με κάνεις πιο γλυκό.
Μονάκριβέ μου θησαυρέ,
έχεις αξία αμύθητη
με κάθε τρόπο που μπορώ
προσέχω μη σε χάσω.

Γλυκύτατο κορίτσι,
με γαργαλά ευχάριστα
ο τόνος της φωνής σου,
με ψίθυρους με κάνεις να ριγώ,
κοντεύω πιά να σπάσω.

Γ' ΔΟΜΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ

Καρναβάλι

Στοιχειωμένο καρναβάλι
μαριονέτες του γιαλού
Όνειρα πικρά θαμμένα
εφιάλτες του βυθού

Στοιχειωμένο καρναβάλι
κλέφτης μόνιμος εσύ
Λαβώθηκαν
Δεν άντεξες
καμιά τους λογική!

Όλα όσα

Χαμόγελα που πνίγηκαν
με μια βραχνή φωνή.

Ελπίδα που δε χάρισες
μα η ενοχή σου αγνή.

Ονείρου φόντο ζήτησες
σε μια κρυφή αυγή.

Αυλαία που μοιάστηκες
δίχως να είσαι εκεί...

Σκηνή

Κραυγής σκηνής.
Πόνου σιωπής.

Και συ εκεί!

Απόμακρη, ψυχρή.
Ενάντια στο γραμμένο.
Σα φυλαχτό κρυφό.
ονείρου χαραγμένο.

Σκηνής σιωπής.
Πόνου κραυγής.

Οράματα συναλλαγών
σ' ό,τι ήταν ειπωμένο.

Γ' ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΩΝ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Τραγική Ιστορία: Θέατρο Bataclan

Δήμητρα Παπαλέξη

Παρίσι ώρα μηδέν.

Παρασκευή 13 Νοεμβρίου 2015, ώρα 20:30, θέατρο BATACLAN, δυνατή μουσική, γέλια, χαρά, λικνίσματα σε hard rock τραγούδια, παιδιά, νέοι, γέροι όλοι χαρούμενοι!

Ώρα 21:00, στο «βωμό» της χαράς, τρομοκράτες, πυροβολισμοί, βροχή οι σφαίρες. Οι ήχοι της metal μουσικής μπλέκονται με εκείνους των πυροβολισμών των εισβολέων στο θέατρο. Αναστάτωση, φόβος, ταραχή, πανικός, κανείς δεν ξέρει τι συμβαίνει, μόνο ο θάνατος γνωρίζει, έχει βγει βόλτα και αγοράζει ψυχές, 89 στο σύνολο. Αγοράζει, από ποιους; Από αυτούς που είναι ήδη νεκροί και απλά περπατούν μαζί με τους ζωντανούς. Πόσο; Όσο στοιχίζει μια προσευχή, μια θυσία στο δικό τους θεό.

Κάποιοι κρύφτηκαν και ξεγέλασαν το χάρο, κάποιοι άλλοι θυσιάστηκαν για να σώσουν ό,τι πολυτιμότερο είχαν, τη ζωή που έβγαλαν από την ψυχή τους, από τα σπλάχνα τους, το παιδί τους, το φως της ζωής τους. Όπως η μάνα που χρησιμοποίησε το κορμί της ως ανθρώπινη ασπίδα για να προστατεύσει το γιο της, όταν οι τρομοκράτες άρχισαν να πυροβολούν και να σκοτώνουν.

Ώρα 00:00, σιγή των όπλων, παύση πυρών, η αστυνομία καταφέρνει να μπει στον προθάλαμο του Άδη, κορμιά διαμελισμένα, αλλού οι ψυχές, αλλού τα μυαλά. Βομβαρδισμένο τοπίο, καμία ελπίδα, καμία ακτίδα φωτός και εκεί που έψαχναν οι αστυνομικοί για επιζώντες, η αυτοθυσία της μάνας έφερε λίγο φως στο σκοτάδι. Το παιδί της βρέθηκε ζωντανό κάτω από το άψυχο κορμί της, βουτηγμένο στο αίμα της μητέρας του, που πέθανε για να το προστατέψει.

Τα νέα μαθεύτηκαν γρήγορα από άκρη σε άκρη του πλανήτη. Τα ειδησιογραφικά πρακτορεία μεταδίδουν: Εκατόμβη νεκρών μέσα στο θέατρο Bataclan. Περίπου 100 νεκροί έχουν εντοπιστεί μέχρι στιγμής μέσα στο θέατρο. Η επιχείρηση της αστυνομίας στο συναυλιακό χώρο «Bataclan» του Παρισιού τερματίστηκε καθώς οι δράστες της επίθεσης που είχαν πάρει δεκάδες ομήρους είναι νεκροί. Έσβησαν τα φώτα στον πύργο του Άιφελ, στην πόλη του φωτός!

Συγκινημένοι και συγκλονισμένοι από το αποτρόπαιο γεγονός, όλη η Ευρώπη, όλος ο πλανήτης σήμερα φωνάζει δυνατά: «Ήμουν κι εγώ εκεί!».

Γ' ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ-ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

Παγκόσμιο ορόσημο ψέμα

Παναγιώτης Χρήστου

Φωτιά αναβλύζει από τα στήθια του Βεζούβιου,
κάθε ανάσα κι ένα καινούργιο θύμα.

Σαν έρμαιο έπεσε σε αγέλη λύκων
που μόνο σάρκα τρώνε στο πέρασμά τους.
Θεοί, «Τιτάνες» που πήραν τα όπλα τους,
ρίχτηκαν στον πόλεμο
διεκδικώντας θέα ομορφότερη
και το ψηλότερο σημείο στο παγκόσμιο κατάρτι!

Εγώ κι εσύ,
«κοινοί θνητοί» πιασμένοι
σε ιστό αράχνης
καρτερικά αναμένοντας στιγμή που δεν κοιτάζει
ν' αντιδράσουμε,
να κόψουμε το νήμα
να βγούμε εκεί έξω στα θηρία
κι ας ματώσουμε
για ένα όνειρο που έχουμε ξεθάψει...

Γιατί δε φτάνει, φίλε, να 'σαι ζωντανός
αν αλυσοδεμένες σέρνουνε τις αισθήσεις σου
στην αγχώνη.

Κι αν γονατισμένους μας βλέπετε στα πόδια σας
όρθιοι περήφανα θα ξανασπκωθούμε
σε ετοιμότητα διαρκή περιμένοντας
τη σπίθα απ' το τσακμάκι
να αφυπνήσει
πυρπολώντας στο διάβα της κάθε ψυχή
κλεισμένη σε πατάρι.

Γ' ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ

Μουσική σιωπή

Δήμητρα Τερζιώτη

Αιώνια πλεγμένα
τα κλαδιά των δέντρων
σα να μη θέλουν να χωρίσουν ποτέ.

Σαν η ζωή να κυλάει μέσα
απ' το λαβύρινθό τους
και να μοιάζει κάτι πολύπλοκο,
μα τόσο απλό
μπροστά στα μάτια της φύσης.

Πουλιά ακούγονται να κελαηδούν,
χωρίς να φαίνονται πουθενά...
Τραγουδούν για τη φύση,
απελευθερώνοντας νότες
που πουχάζουν
τις ανήσυχες ψυχές...
Οι φευγαλέες τους μορφές
σε σχηματισμό ουράνιων τόξων
στις συνοικίες των δέντρων.

Μέσα στην αδιατάρακτη κοινή πουχία
ο ρυθμός πάλλεται με τη σιγή
δημιουργώντας
το πιο φιλόξενο καλωσόρισμα

Σεβασμός από τη φύση
για την ίδια τη φύση!

Γ' ΛΟΓΙΣΤΩΝ

Ήχοι

Δήμητρα Τερζιώτη

Μια δυνατή κραυγαλέα φωνή,
επιζητεί διέξοδο για την
έκφανση των αρχών...
Ένα μικρό άνοιγμα για τον
σχηματισμό του ήχου,
μέσα από την κίνηση...
Απαρατήρητη, ανούσια, αδιάφορη...
Η γλώσσα γλιστράει
πάνω στις λέξεις
και ο ήχος του αυλού σιγοπαίζει...
Μια φλογερή μελωδία καταφτάνει
μέσα από την άβυσσο
στη σιγή του ήχου,
κατακλύζοντας τη δίνη,
με τρόπο μαγικό...

Βροχή

Όλα είναι διαφορετικά μετά τη βροχή.
Οι άνθρωποι βρεγμένοι απ' το βρόχινο νερό
σαν περιλουσμένοι με ασπρόσκονη
Τα άψυχα τσιμέντα της πόλης ζωντανεύουν
Οι δρόμοι λαμπυρίζουν
Όλα είναι διαφορετικά μετά τη βροχή
Κρυσταλλώνονται οι σταγόνες
και σταματά ο χρόνος να κυλά...
Οι ανάσες παγώνουν
και ξεγυμνώνεται η ψυχή...
Δυναμώνει η προσμονή του ήλιου
μια αχτίδα να φανεί
μα, η βροχή, σα θολή αναλαμπή,
καλύπτει όλη τη στιγμή...

Το πιο όμορφο όνειρο έχει όνομα

Παντελής Προύσαλης

Καθώς αυτός έκλεινε τα μάτια του τα βράδια
Αυτή τρύπωνε κρυφά μεσ' τα δικά του τα σκοτάδια
Λίγο ακόμα και θα ήτανε μαζί του
Λιακάδες θα φωτίζανε όλη την ύπαρξή του
Ιδανικά θα του ζεσταίνανε την κάθε του στιγμή
Αγάπη ατέλειωτη ξανά θα τους καλεί.

Κλέβοντας κάτι από σένα

Κάθε φορά που σε κοιτώ,
κλέβω την όψη σου
στα μάτια μου την κλείνω
στην πιο καθαρή θέση της καρδιάς
και του μυαλού μου.

Κάθε φορά που μ' ακουμπάς
νιώθω τα δυο μας σώματα
να φτερουγίζουν
και τα πιο γλυκά αρώματα
μέσα απ' αυτά
να ξεχειλίζουν.

Χωρίς Τίτλο

Νίκος Μωυσιδής

Τα αυτιά του δεν αντέχουν άλλο στο άκουσμα των πολλών.

Τα μάτια του βαρέθηκαν να βλέπουν σκοτεινούς.

Απ' τον στόμα το σάλιο στέρεψε, άλλο δεν μιλά.

Είναι μικρός μα

Κάθε μέρα σαν μήνας

κάθε μήνας σαν χρόνος

κάθε χρόνος σαν αιώνας.

Κουράστηκε.

Το δωμάτιο στενό σαν κελί φυλακισμένου.

Το ταβάνι σαν να βαρέθηκε

το καθρέφτισμα της γυμνής του κεφαλής

και ξέρασε τον σοβά του ένα μεσημέρι πάνω της.

Μεγάλη ζημιά, μικρή όμως τσέπη.

Το κορίτσι με τα μάτια τού ουρανού και τα μαλλιά του πλίου,

έρχεται.

Κάθε μέρα έρχεται και κάθε νύχτα φεύγει.

Τον αγαπά το κορίτσι, όπως αγαπούν τα ψάρια το νερό

κι άνθρωποι τον αέρα.

Η Σαλώμη ζητά το κεφάλι του όντος,

που θωρεί ψηλά, επί πίνακι,

για να προβεί σε σπαγγάτο

πάνω στο φαλο του ανέραστου βασιλιά,

που έβγαλε την κορώνα και φόρεσε κουστούμι.

Κι άνθρωποι

αντί να τους στρίψουν το λαρύγγι

και να πετάξουν τα κουφάρια τους στα όρνια

Τους προσκυνούν,

Παρακαλώντας να μείνει το κεφάλι στους ώμους.

Μα δεν βλέπουν το δήμιο που στέκεται από πάνω τους;

Δεν βλέπουν πως μόνοι

ακουμπήσαν το κεφάλι τους στο κούτσουρο;

Το κράτος δικάζει

Νίκος Μωυσιδόης

Σταμάτησες την πρέζα;
Μα εμείς σε θέλουμε νιο και τέζα

Έδιωξες την κοκαΐνη;
Μα εμείς σε θέλουμε τρελό
να τραγουδάς μέσα απ' το κλουβί σαν καναρίνι

Έκοψες το χασίσι;
Μα εμείς σε θέλουμε χαζό
και την αλήθεια το μυαλό ποτέ να μην γνωρίσει

Το ποτό έπαψες να το ρουφάς σαν το νερό;

Τα μπουρδελα τώρα πια δεν σου φωνάζουν έλα;

Ήσουν άνθρωπος κ έγινες αλίτης.
Και αλίτες το κράτος δεν γουστάρει
ΣΤΗΝ ΚΡΕΜΑΛΛΑ
Η αγχόνη την ψυχή του αλίτη να πάρει

Το κράτος δικάζει
Κι μοίρα σου προ τετελεσμένη
σαν του κατοικιού λίγο πριν από το Πάσχα μοιάζει.

Δ' ΕΦΑΡΜΟΣΜΕΝΩΝ ΤΕΧΝΩΝ